

Nicky A STRACENÝ TEMPLÁR ALESSANDRA NADUDVARI

ZO SÉRIE NICKYHO DOBRODRUŽSTVÁ

www.knihanaaj.sk

Nicky
A
STRACENÝ TEMPLÁR
ALESSANDRA MADDOVARI

ZO SÉRIE NICKYHO DOBRODROUŽSTVÁ

www.knihana.j.sk

Text: Alessandra Nadudvari

Preklad: Erik Nádudvari
z anglického originálu „Nicky and the Lost Templar“

Jazyková korektúra: Mgr. Jana Dupčáková
Vladimír Pisár

Ilustrácia na obálke: Alexandra Petruk

Ilustracia za epilógom: Cathrine Langwagen

Layout: Fine Farm, s. r. o.

Tlačiareň: KASICO, a. s., Jozefa Hagaru 8350/9, 831
06 Bratislava

Vydavateľ: Fine Farm, s. r. o.,
Veľký Slavkov 90, 059 91, IČO: 52357929

Objednávky: www.knihanaj.sk, info@knihanaj.sk

Vydanie prvé, 2023

ISBN: 978-80-974682-0-0

Copyright: Alessandra Nadudvari

Tento príbeh je vymyslený. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, či už ide o žijúce osoby alebo historické postavy, je čisto náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autor-
ských práv.

Môjmu synovi Nickymu

Veritas temporis filia
[Pravda je dcérou času]

AUTORKINA POZNÁMKA

Tento príbeh je o všetkom možnom, ale predovšetkým o Novom Škótsku. Ak nie ste rodeným Kanadčanom, pravdepodobne ste nepočuli o tejto provincii na pobreží Atlantického oceánu. Moje vlastné vedomosti sa zakladali na tom, že románová Anna zo Zeleného domu bola sirotou z Nového Škótska, že pasažierov z potopeného *Titanicu* doviezli do prístavu Halifax a že miestny škuner *Modronos* bol najrýchlejší na svete. Keď som sa sťahovala zo Slovenska do Nového Škótska, moja rodina sa ma opatrne spýtala, či skutočne mierim do Škótska a čo je na ňom také nové.

Nikto nechápal, prečo sa sťahujem tak ďaleko, vlastne na opačnú stranu Atlantiku. Bolo záhadou, prečo mierim na studený, vetrom šľahaný ostrov s majákom. Radšej som nespomínala, že dom, v ktorom bývam, je len pár metrov od hučiaceho prílivu a že v ňom straší. Prečo som sa vzdala pokojného života v sídliskovom paneláku a vymenila ho za drsné dobrodružstvo? Pretože si ma Nové Škótsko podmanilo. Pretože mi v žilách koluje krv môjho starého otca, ktorý si kúpil palubný lístok do Ameriky, ale nakoniec ostal doma. Pretože som sa ocitla na mieste opradenom legendami a hlboko v kostiach som cítila, že skrýva tajomstvá z dávnej minulosti.

Hoci je Nové Škótsko vzdialené a málo známe, v časoch objaviteľských moreplavieb hralo dôležitú rolu. Bolo poslednou zastávkou pre lode vracajúce sa zo Severnej Ameriky do Európy. Prvé lode neboli schopné plaviť sa proti vetru, a tak boli nútené nasledovať morské a veterné prúdy, ktoré viedli práve

popri Novom Škótsku. Moreplavba bola plná nebezpečenstva v podobe zlého počasia, ostrých skál číhajúcich pod hladinou, ako aj pirátov, ktorí striehli na nákladné lode.

Jedným takým pirátom bol kapitán William Kidd. Ten sa nechal počuť, že svoj lup zakopal práve v Novom Škótsku. Bolo to koncom 17. storočia, v čase, keď provincia nebola husto osídlená a ľudia o nej hovorili ako o mieste za Bostonom. Kapitána Kidda nakoniec chytili v roku 1699, ale jeho poklad nenašli. Ľudia hneď začali špekulovať, kde sa môže nachádzať. Jednou možnosťou bol Mahonský záliv v Novom Škótsku, v ktorom sa nachádza Dubový ostrov. Koncom 18. storočia tam Daniel McGinnis objavil kruhovú preliačinu, čo rozdúchalo plamene legendy o pirátskom poklade.

McGinnis a mnohí ďalší po ňom sa márne pokúšali prekopať na dno tejto preliačiny. Začali ju prezývať Zlatá jama. Nielen preto, že na jej dne malo ležať zlato, ale najmä preto, že zhltna obrovské množstvo peňazí, ktoré do nej hľadači investovali. Všetky pokusy zmocniť sa pokladu záhadne zlyhali a niektoré sa skončili tragicky. O Dubovom ostrove sa rozchýrilo, že je prekliaty. Táto povera pretrváva už vyše dve storočia a časom len zosilnela.

Hľadači pokladu sa spočiatku sústredili na výkopové práce. Odstránili vrstvy zeminy a drevených trámov, ktoré jamu vystužovali. Čoskoro sa však museli pasovať s morskou vodou, ktorá presakovala neuveriteľnou rýchlosťou. Boli snáď pod Dubovým ostrovom skryté záplavové kanály? Kto ich tam mohol vytvoriť? Snáď nie jednoduchí piráti-hrdlorezi...

Archeologické nálezy na ostrove poukazujú na dobu kolonizácie, keď sa okolo plavili španielski do-

byvatelia. Každý by ochotne prijal toto vysvetlenie, keby v tom nebol jeden háčik. V Zlatej jame sa totiž našli kopy kokosových vlákien, ktoré boli uhlíkovou metódou datované do 13. až 14. storočia. Na ostrove sa nachádza studňa, ktorá bola vyhĺbená okolo roku 1200. V rovnakom období bola postavená kamenná plošina pri močiari. Najkrajším nálezom je malý olovený krížik z južného Francúzska, ktorý sa zhruba datuje do roku 1300. V tom čase sa oficiálne v Novom Škótsku nevyskytovali žiadni Európania.

Ak si to zhrnieme, na Dubový ostrov prišli v čase stredoveku neznámi ľudia, ktorí tam zakopali cenný poklad a poistili ho pascami. Boli organizovaní, naučení odolávať ťažkostiam a zvyknutí udržať tajomstvo. Po poklad sa už zrejme nevrátili a vedeli, že pod zemou ostane dlho, možno naveky. Ako jediný poznávací znak po sebe zanechali balvany zoradené v tvare kríža, ktorý časom zanikol v hustom lese. Kto boli títo geniálni tajnostkári?

Na scénu vstupujú templárski rytieri. Bol to cirkevný rád bojovních mníchov, ktorí sa preslávili počas križiackych výprav. V roku 1307 ich francúzsky kráľ Filip Krásny obvinil z kacírstva a dal ich uväzniť. Niektorým sa však podarilo ujsť a spolu s nimi zmizol aj obsah templárskej pokladnice. Filipovi Krásnemu cvakli zuby naprázdno, sústredil sa teda na pomstu. Veľmajster rádu Jacques de Molay a stovky jeho rytierov padli do rúk Inkvizície. Následne boli mučení a odsúdení na smrť v plameňoch. Zdalo sa, že je všetko stratené – slávny a prestížny templársky rád ľahol popolom.

Historici sú spokojní s touto verziou udalostí. Tvrdia, že templári nemohli uniknúť ďaleko a už vôbec nie za oceán. Vieme však, že rád mal flotilu ukotve-

nú v prístave La Rochelle. Odtiaľ záhadne zmizla ešte pred hromadným zatýkaním a už ju nikto nevidel. Historici spochybňujú existenciu templárskeho pokladu, lebo bojovný rád vraj časom schudobnel. Toto tvrdenie je zvláštne, keďže templári boli bohatší ako králi a pápeži, vlastnili obrovské nehnuteľnosti a mali vlastnú sieť bánk. Historici odmietajú chýr, že templári kopali pod Chrámovou horou v Jeruzaleme a privlastnili si prastarý židovský poklad. Takisto sa im nechce veriť, že templári mali akési vyššie poznanie, ktorému sa naučili vo Svätej zemi a použili ho pri výstavbe gotických katedrál.

Našťastie, templársky rád si nepýtal povolenie od historikov. Templári sa zodpovedali jedine pápežovi, ktorý im zveril svoju bezpečnosť a ktorý ich vysielal na nebezpečné misie. Od počiatku konali ako tajný spolok a svoje tajomstvá si vzali do hrobu. Alebo nie? V spleťtých chodbách histórie, kde prefukuje prievan času, našľapuje duch v mníšskom habite a kýve na nás skostnatým prstom.

Keby som mala stroj času, presunula by som sa do roku 1307, keď bol pyšný templársky rád zrazený na kolená a hľadal únikový východ. Ďalej by som sa presunula do roku 1398, keď sa škótsky šľachtic Henry Sinclair vydal na plavby z Orknejí a údajne dorazil do Nového Škótska. Jeho vnuk dal ešte v roku 1446 vybudovať Roslynskú kaplnku, ktorá je vyzdobená kamennými reliéfmi v tvare rastlín zo Severnej Ameriky. Ale zo všetkého najradšej by som sa chcela porozprávať s Indiánmi, ktorí týchto stredovekých návštevníkov určite zbadali ako prví.

Ako tak sedím na odvrátenej strane ostrova, sledujem, ako sa o skaly podo mnou triešti príliv. V myšli si triedim nitky dávno zabudnutej histórie.

Na prvý pohľad nie sú prepojené. Indiáni kmeňa L'nuk. Vikingovia. Templári. Henry Sinclair. Španieli. Piráti. Anna zo Zeleného domu. Ja a moja rodina. Je možné nájsť v tejto spleti príbehov jeden, ktorý ich spojí? Nemusím sa pozrieť ponad plece, aby som vedela, že tam sú... Dva havrany čierne ako polnoc vynímajúce sa proti modrastej oblohe. Naše mačky, počtom päť, ktoré sa rady zakrádajú po stopách ducha strašiaceho v našom potemnenom dome. Privriem oči a z oných nitiek začínam tkať tapisériu románu.

Predstavte si ostrov, ktorý takmer pohltila hustá hmla. Na jeho brehu stojí posledný rytier z Rádu templárov. Statočne odoláva neblahému osudu a neúprosnému zákonu času. Je skalopevne rozhodnutý vydržať na svojom poste, až kým nepríde niekto, kto bude hodný stať sa jeho nástupcom...

KAPITOLA 1

Severozápadný Atlantik, rok 1307

V ten nezvyčajný deň zavládlo na ostrove bezvetrie. Jeseň sa prechádzala medzi stromami a zanechávala za sebou záplavu červenej a žltej. Dlhé pásy borovíc, jedlí a smrekov zostávali zelené, rovnako aj tráva, prinajmenšom do prvého mrazu. Vzduch nádherne voňal morom a miazgou stromov. Na severe sa kopili mraky cínovej šedi a sľubovali sneh. Na juhu slnko vyžarovalo radosť a teplo a neznepokojovalo sa zmenou ročných období.

Na brehu stál muž, s nohami pevne rozkročenými na žulovej doske. Na boku mal pripevnenú dlhú dýku a za opaskom zastrčený nôž. Jeho kožená tunika mala navyše na ľavom pleci vypchávku, a preto jeho vzhľad pôsobil nesúmerne. Vlasy aj bradu už mal opäť dlhé, a keďže nebol na vrkoče, potreboval sa už ostrihať.

Zaclonil si oči a uprene sa pozeral na juhovýchod. Ak by loď mala vplávať do zálivu, prišla by z toho smeru. Obzor bol dnes prázdny, čo muža sklamalo. Ale Jean Baptiste de Saisi nebol z tých, čo by si zúfali. Loď pripláva na budúci rok, tým si bol istý. Medzi tým by mohol preskúmať pevninu a zmapovať pobrežie alebo pridať viac pascí na miesta s pokladmi.

Pri myšlienke na poklad sa mu na tvári zjavil škodoradosný úsmev. Kráľ Francúzska už dlho strojil úklady, aby sa mu do rúk dostalo nesmierne bohatstvo templárskych rytierov. Keď ich veľmajster

dostal niekoľko značne znepokojivých hlásení, prijal rozhodnutie. Všetko by mali niekam bezpečne presunúť, čo možno najďalej od Paríža. Lenže bezpečné to nebolo nikde. Sinclair, jeden z rytierov, prišiel s návrhom plaviť sa do záhadnej krajiny ďaleko na západe, a tak aj urobili. Mali to vykonať na etapy, bez toho, aby vzniklo podozrenie. Jean Baptiste mal prísť v druhej vlne, na lodi, ktorá viezla celú knižnicu zvitkov nevyčísliteľnej hodnoty.

Ukryť zlato bolo jednoduché. Mohlo ísť do podzemia, alebo dokonca pod vodu, pretože nehrdzavelo. Zvitky boli úplne iná záležitosť. A tieto boli také starobylé a krehké, že ich museli prenášať a uchovávať s čo najväčšou starostlivosťou. Na základe odporúčania alchymistu rádu boli zapečatené v hlinených nádobách naplnených ortuťou. Ak by boli uložené na suchom mieste, mimo dosahu ohňa a zemetrasení, mali by vydržať stovky, ba dokonca aj tisíce rokov.

Jean Baptiste pochyboval, že by sa kráľ Francúzska zaujímal o rukopisy. Mal veľké dlhy a potreboval všetko zlato, ktoré mohol získať. Lenže jeho ruky by zovreli akurát tak prázdny vzduch. Jean Baptiste mal zlé tušenie, že pomstychtivý panovník to neprijme vľúdne. Nie po tom, čo templári odmietli jeho žiadosť stať sa jedným z nich a prijať ho do najuznávanejšieho a najmocnejšieho rádu všetkých čias. Zodpovedali sa len pápežovi, nikomu inému, ten sa však, ak boli tajné hlásenia pravdivé, pomaly stával kráľovou bábkou.

Mohli by... Čo? Utiecť? Zostať na západe? Hrdí rytieri by nikdy nemohli čeliť takej potupe. Nie, mali by si stáť za svojím a bojovať.

Bojovali jeho rádoví bratia práve v tejto chvíli? Preto sa po neho nevrátili?

Preskúmal obzor ešte raz a nevidel nič okrem sivej oblohy, ktorá sa rozmazávala v šedi oceánu. Aký mal čudný osud, ostať tu uviaznutý, tak ďaleko od domova, osamotený strážca tajomného pokladu. Jean Baptiste si povzdychol. Potreboval sa niečím zamestnať, lebo inak sa zblázni. Už len kvôli naliehavej nutnosti prežiť prichádzajúcu zimu.

Dvíhal sa vietor a omotával mu vlasy okolo tváre. Jean Baptiste nemohol privolať loď, ale mohol sa modliť za svojich bratov a úspech ich misie. Pokľakol na jedno koleno a sklonil hlavu. Jeho tiché slová sa rozvinuli v neochabujúcom vetre ako štandarda. Možno ho niekto v nebi vypočuje.

Na neďalekej jedli načúval havran čierny ako poľnoc. Bol to Yngvi z Runového klanu, ktorý odvodzoval svoj pôvod od Hugina a Munina, havranov boha Odina. Yngviho stará mama mu pravidelne pripomínala jeho význačnú rodinnú genézu. Pri špehovaní všetkých, včítane Jeana Baptista, nemal žiadne výčitky. Či to nebola jeho povinnosť sledovať a hlásiť, presne tak ako to robili Hugin a Munin? Yngvi vedel, že by sa stačilo záhadného muža spýtať na všetko, čo si prial vedieť, ale vyslieďiť veci bolo oveľa zaujímavejšie a dobrodružnejšie. Tak napríklad vedel, kde si určitá veвериčka schovala na zimu oriešky, práve tak ako vedel, kde Jean Baptiste a jeho spoločníci schovali tie svoje. Tak či tak, ich vzácne poklady boli chránené a pevne uzatvorené. Dole pod zemou mohlo byť čokoľvek, dumal Yngvi – magické runy, starobylé zaklínadlá, alebo dokonca ozveny kľatby.

Boli to čudné veci, slová. A čo bolo ešte čudnejšie, Runový klan mnohé z nich poznal. Samozrejme, všetky havrany vedeli hovoriť bežnou havrančinou, ale koľké z nich mohli debatovať v starej nórcine alebo jazykom L'nui'sin? Nikto iný okrem Yngviho klanu, prinajmenšom v tejto časti lesov. Miestne havrany boli výnimočné. A Yngvi ešte viac zlepšoval povest' klanu učením sa nového jazyka. Trápil sa s ním, ale bolo len otázkou času, kedy bude rozprávať zobákom ako rodený Parížan, čokoľvek tým Jean Baptiste chcel povedať. Striasol sa a prestal rozjímať. Ochladilo sa, tak si dýchal na pazúry, aby sa zohrial.

Keď sa Jean Baptiste postavil a zmietol si z nohavic trávu a konáriky, havran sa zniesol nadol a krúžil nad ním. Slnečné lúče spôsobili, že jeho čierne perá žiarili namodro. Nenáhľivo udieral krídlami, aby sa pripravil na pristátie a spomaľujúc sa mu zachytil pazúrmí na pleci.

„Yngvi, môj havraní priateľ!“ usmial sa Jean Baptiste. „To bol vskutku dramatický príchod. Si tichý ako tieň.“

Havran neodpovedal, ale rytier spoznal, že sa pochvale potešil.

„Dúfam, že teraz sa môžeš pohodlnejšie usadiť.“

Jean Baptiste počkal, kým Yngvi zaborí pazúry do vypchávky na pleci. Boli ako špičky nožov, po ktorých mal jazvy z predchádzajúcich stretnutí.

„Prejdime sa. Chcem sa pozrieť na ostrov na severe.“

Yngvi vedel, že to bol ten, ktorý uschovával poklad rytierov. Niekoľko vrán žijúcich ďalej na pobreží mu nenápadne potvrdilo, že muži boli zaneprázdnení na viac ako jednom mieste. Tento ostrov bol však

jediný, v blízkosti ktorého nechali strážcu. Muselo ísť o niečo dôležité. Yngvimu z toho poznatku trýpol zobák. On a jeho bratrance sa chystali spraviť obhliadku, keď sa jeden neznesiteľný orol rozhodol presťahovať na ostrov na severe a urobil ho tak pre havrany nedosiahnuteľným. *Nateraz.*

Momentálne si užíval jazdu na pleci Jeana Baptista. Vydali sa po úzkom chodníku, ktorý sa hadil medzi osamotenými skalami a vresoviskom hrdzavej farby.

„Tak čo je nové v Tulenej zátokke?“ spýtal sa Jean Baptiste. Vedel, že havrany žili v lese za zátokkou, hoci tiež často navštevovali tento ostrov.

Yngvi sa prehrnul v tisícke ranných noviniek ako napríklad vzdušné prúdy, teplota a dostupnosť potravy. Vybral to, čo by Jean Baptiste mohol považovať za dôležité.

„Orol na severnom ostrove,“ povedal na rovinu.

„Aké vhodné, že by tam mal žiť práve orol! Ale ty nie si nadšený?“ rytier po ňom strelil bočným pohľadom.

Yngvi si našuchoril perie a zaškrípal zobákom. Premýšľal o tom, ako budú na jar havrany musieť hnať orla preč od svojich hniezd a o koľko náročnejšie bude pre malé vtáky súperiť o potravu. Vo svojom neustále sa zväčšujúcom slovníku hľadal francúzsky výraz pre surovca.

„Ako by si nazval rýchlu, neočakávanú smrť zhora?“ skúsil to.

„Dobrá smrť,“ kývol rytier pevne hlavou. Veril, že bojovník má umrieť v čestnom boji, nie doma v posteli. Ale mal tušenie, že to nebolo to isté, pokiaľ ste boli malým chľpatým tvorom a vaše posledné slovo bolo *kvík*.

„Yngvi, robí ti orol starosti?“

„Šarmantný, rýchly, arogantný, odmeraný... Ako by si to nazval?“ odpovedal havran otázkou.

„Rodený vodca,“ odvetil Jean Baptiste. „Prečo? Veď tento orol je kráľ všetkých vtákov,“ voľnou rukou spravil všetko zahŕňajúce gesto.

Yngviho chrapľavý hlas sa zdvihol o oktávu.

„My havrany sme ho nikdy nevolili. Tento *kráľ* by nedokázal vyhrať jednoduchú hádankovú súťaž, nieto ešte vyhláskovať vlastné meno,“ povedal kyslo.

Jean Baptiste zdvihol obočie.

„Yngvi, vieš vyhláskovať svoje meno?“

Havran pobúrene odpovedal: „Som Yngvi z Runového klanu. Viem vyhláskovať svoje meno a napísať ho o polnoci s krídlami zviazanými za chrbtom.“

Už nedodal, že ho vlastná stará mama viackrát prinútila, aby to spravil.

„Ukáž mi, ako napíšeš svoje meno,“ Jean Baptiste chcel dôkaz.

Takmer prešli lesom. Zvuk príboja, ktorý sa rozbiehal o veľké skaliská silnel. Yngvi pocítil vlnu úľavy. Zatiaľ čo si užíval jazdu na pleci Jeana Baptista, pohľad na všetky tie kmene stromov, ktoré bojovali o priestor a svetlo, mu spôsobil klaustrofóbiu. Bol slobodnou dušou z oblohy a jej modré nekoenečne potreboval vidieť pravidelne.

Jean Baptiste spravil niekoľko dlhých krokov a ocitli sa na pobreží. Nachádzala sa tam malá pláž a havran si mohol domyslieť, že práve na nej ho rytier požiadala, aby napísal svoje meno. Bez nabádaní vzlietol, rozprestrel krídla a jemne pristál. Bol tam plochý fľak piesku, ktorý si priam žiadal, aby ho niekto pokreslil. Jean Baptiste v zdvorilom tichu

pozoroval, ako Yngvi veľkým pazúrom starostlivo kreslí zvláštne symboly.

Keď havran skončil s čmáraním, vyhupol sa na skalu a začal sa čistiť. Jean Baptiste podišiel bližšie a prezeral si Yngviho meno. V živote videl veľa rôznych druhov písma – dokonca hieroglyfy a petroglyfy – ale žiadne z nich sa na toto nepodobali.

„Čo sú to za znaky?“ spýtal sa nakoniec.

„Prečo? Runy,“ povedal Yngvi vecne a vytlačil si z nôh posledné zrnko piesku.

Rytier sa zohol a sledujúc runy ukladal si ich do pamäti. *Runy? Hádankové súťaž? Odkiaľ prišli tieto havrany?* Jean Baptiste pokrútil hlavou. „Nemám slov, Yngvi. Tvoje meno vyzerá veľmi záhadne, veľmi krásne.“

Yngvi sa pokúšal nevyzerať namyslene. Runy boli magické znaky získané severským bohom Odinom zo studne poznania pod stromom sveta Yggdrasilom. Kvôli nim sa tiež vzdal svojho oka. A pokým si liečil prázdnu očnú jamku, párik havranov sediacich na strome sa rýchlo napil z tej istej studne. Odrazu príliš múdre pre vlastný druh, neostávalo im nič iné, len vstúpiť do Odinových služieb. Lietali nad svetom, pozorovali, počúvali a spätne hlásili všetko bohovi. Také nádherné časy!

Jean Baptiste kývol Yngvimu, aby sa zase posadil na plece. Na breh sa privalila ďalšia vlna, zmývala runy, uhládzala piesok, akoby vyzývala písať ďalej. Yngvi bol v pokušení, ale prázdne brucho mu pripomenulo, že je riadne hladný. Pozrel sa na ľavé ucho Jeana Baptista a láskyplne ho doň d'obol.

„Au, prosím žiadne d'obanie do uší. Tu máš, daj si toto,“ rytier vytiahol krajec chleba a podal ho vtá-

